

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 8/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted] [redacted] [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] zastúpeného Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, advokátom, Vajanského 10, Trnava, proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1 Tp 69/2021 z 19. septembra 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tpo 53/2021 z 28. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv zaručených čl. 17 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a prikázal im prepustiť sťažovateľa na slobodu a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tp 69/2021 z 19. septembra 2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal, bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 53/2021 z 28. septembra 2021 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že väzba v jeho prípade je nezákonná, keďže podľa jeho názoru nie je splnená základná materiálna podmienka väzby, a to existencia dôvodného podozrenia zo spáchania stíhaného skutku. Na tomto mieste argumentuje, že trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby možno spáchať v zmysle dotknutej skutkovej podstaty len voči blízkej osobe alebo voči osobe, ktorá je v starostlivosti alebo vo výchove páchatel'a, pričom v uznesení, ktorým bolo jeho osobe vznesené obvinenie, žiaden takýto vzťah sťažovateľa k poškodenej nie je formulovaný. Ďalej dôvodí, že v jeho prípade nie sú splnené ani ďalšie z materiálnych podmienok väzby, a to špecifikácia konkrétnych dôvodov opodstatňujúcich tzv. kolúznu väzbu a tiež preventívnu väzbu, ktoré boli vo väzobnom rozhodnutí ustálené. Postup krajského súdu, ktorý v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia poukázal na nedostatky zdôvodnenia kolúznej väzby v prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu a v nadväznosti na to prezentoval špecifikáciu dôvodov na podporu tohto druhu väzby, považuje sťažovateľ za nedostatočný. Odôvodnenie kolúznej väzby v druhostupňovom rozhodnutí krajského súdu hodnotí ako všeobecné, neobsahujúce konkrétne a zrozumiteľné argumenty. Prezentuje tvrdenia, že sa okresný súd rozhodujúci o jeho vzatí do väzby vôbec nezaoberal argumentmi obhajoby a jednostranne si osvojil iba dôvody svedčiace v prospech väzby sťažovateľa ponúknuté prokurátorom v jeho návrhu na vzatie do väzby. Sťažovateľ je toho názoru, že je celé prvostupňové rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné, pričom sa okresný súd v jeho odôvodnení vôbec nevysporiadal s možnosťou alternatívnych opatrení nahradzujúcich väzbu. Ani krajský súd podľa vyjadrenia sťažovateľa mu na uvedené námietky neposkytol náležitú odpoveď.

4. Sťažovateľ v označenom postupe konajúcich súdov, ktoré rozhodli o jeho vzatí do väzby, vidí porušenie svojich základných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práv v rámci rozhodovania o jeho väzbe, resp. rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby, kde toto svoje tvrdenie podporuje argumentáciou o nesplnení materiálnych podmienok väzby, o nedostatkoch odôvodnenia príslušných väzobných rozhodnutí oboch všeobecných súdov, ktoré podľa názoru sťažovateľa náležite nezodpovedali jeho námietky, ktoré proti väzbe vzniesol a ktoré sa podľa neho dostatočne nevysporiadali s možnosťou náhrady jeho väzby alternatívnymi opatreniami.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv uznesením okresného súdu

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa prvostupňového rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení súdu v prvostupňovom rozhodovaní o väzbe prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv uznesením krajského súdu

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

8. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia v spojení s dôvodmi

prvostupňového rozhodnutia okresného súdu ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením druhostupňového rozhodnutia krajského súdu.

9. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v kontexte dôvodov, ktoré sťažovateľ prezentoval v sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, poukázal na to, že návrh prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby bol sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručený pred začiatkom väzobného výsluchu, a teda obhajobe bola poskytnutá možnosť sa s ním náležite oboznámiť, pričom zo zápisnice o väzobnom výsluchu sťažovateľa nevyplýva žiadna námietka obhajoby o nedostatku času potrebného k náležitému oboznámeniu sa s uvedeným návrhom. Krajský súd zároveň poznamenal, že časový rámec poskytnutý obhajobe pred väzobným výsluchom k oboznámeniu sa s uvedeným návrhom bol s prihliadnutím na obsah a rozsah predmetného návrhu absolútne dostatočný. K splneniu materiálnych podmienok väzby vo vzťahu k argumentom sťažovateľa krajský súd v prvom rade uviedol, že skutková veta v uznesení o vznesení obvinenia síce neobsahuje výslovnú definíciu vzťahu sťažovateľa k poškodenej, tento je však celkom jasne vyjadrený vykonaným dokazovaním, z ktorého jasne vyplýva, že sťažovateľ a poškodená žili v spoločnej domácnosti a boli partnermi, kde takýto vzťah aj samotný Trestný zákon v § 127 ods. 5 definuje pre účely vymedzenia skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby ako vzťah s blízkou osobou.

K dôvodom kolúznej väzby krajský súd uviedol, že konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi tento väzobný dôvod sú charakter a znenie druhého stíhaného skutku, ktorý sa kladie sťažovateľovi za vinu, kvalifikovaný ako zločin marenia spravodlivosti, kde mal sťažovateľ po tom, čo sa dozvedel, že sa proti nemu vedie trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, poškodenú svedkyňu počas spoločnej dovolenky fyzicky napadnúť, hroziť jej násilím a po návrate z dovolenky ju inštruovať, ako má vo vedenom trestnom konaní vypovedať, čo poškodená v dôsledku uvedeného nátlakového konania sťažovateľa aj splnila. Krajský súd vysvetlil, že uvedený stíhaný skutok v sebe vlastne obsahuje samotné kolúzne konanie, a teda prezentované dôvody, pre ktoré je proti sťažovateľovi vedené trestné stíhanie za zločin marenia spravodlivosti, sú zároveň dôvodmi väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Krajský súd takisto dodal, že dokazovanie v aktuálnom štádiu konania nie je ešte ukončené a bude sa v ňom pokračovať, okrem iného aj vykonaním konfrontácie s poškodenou.

K dôvodom preventívnej väzby krajský súd argumentoval, že sťažovateľ bol šesťkrát súdne trestaný, z toho dvakrát pre nebezpečné vyhrážanie, opakovane vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody, naposledy bol právoplatne odsúdený v roku 2015 pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, boli mu navyše v minulosti uložené aj ochranné liečenia protitoxikomanické a protialkoholické a podľa výpovede poškodenej sťažovateľ pravidelne užíva alkohol a je pod jeho vplyvom agresívny a nevyspytateľný. Krajský súd ďalej poukázal na násilný charakter stíhanej trestnej činnosti, kde konanie sťažovateľa proti poškodenej vykazuje gradačný charakter. Na základe uvedeného vyslovil obavu, že by sťažovateľ na slobode pokračoval v trestnej činnosti a pod vplyvom alkoholu mohol dokončiť hrozby adresované poškodenej. Podľa krajského súdu túto

obavu umocňuje skutočnosť, že sťažovateľa od páchania trestnej činnosti nemali odradiť ani doterajšie odsúdenia, dosiaľ vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody a ani skutočnosť, že je aktuálne obžalovaný z viacerých trestných činov, ktorých sa mal dopustiť pre zmenu voči svojej bývalej družke. Krajský súd svoje závery podporil aj poukazom na judikatúru, v zmysle ktorej je z hľadiska posudzovania sklonov k trestnej činnosti možné prihliadať aj na staršie odsúdenia a dokonca aj na odsúdenia zahladené, keďže zahladením odsúdenia dochádza iba k zániku odsúdenia, avšak nie k zániku skutočnosti, že páchatel' trestný čin spáchal.

K nenahradeniu väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami krajský súd dôvodil, že u sťažovateľa absentujú zákonné predpoklady na alternáciu väzby, keďže je recidivistom so sklonmi k užívaniu alkoholu, aktuálne vykazuje sklony k agresívnemu správaniu, je stíhaný za dva zločiny, od spáchania ktorých ho nemali odradiť ani minulé odsúdenia a ani aktuálne prebiehajúce trestné konanie za iné trestné činy násilného charakteru. Tieto skutočnosti podľa krajského súdu s prihliadnutím na objektívne možnosti realizácie dohľadu probačného a mediačného úradníka a jeho predpokladaný efekt vypovedajú o nedostatočnosti a neadekvátnosti alternácie väzby.

10. Po oboznámení sa s obsahom druhostupňového rozhodnutia krajského súdu je ústavný súd toho názoru, že argumentácia krajského súdu, prostredníctvom ktorej tento sťažovateľovi vysvetlil danosť materiálnych podmienok väzby, jednak danosť základnej z nich – existencie dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovaných skutkov sťažovateľom a tiež existenciu konkrétnych dôvodov opodstatňujúcich obavu s prípadného kolúzneho konania sťažovateľa a tiež obavu z prípadného pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode, je jednak úplne vyčerpávajúca a súčasne plne konvenujúca obsahu a zmyslu dotknutých ustanovení § 71 ods 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Rovnako podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal aj s otázkou možnosti nahradenia väzby sťažovateľa alternatívnym opatrením.

11. V konkrétnosti ústavný súd uvádza, že v sťažovateľom prípade, pokiaľ ide o vymedzenie jedného z definičných znakov skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi (ďalej len „dotknuté uznesenie“), je vymedzenie požadovaného znaku, a to okolnosti kvalifikovaného vzťahu sťažovateľa k poškodenej, primerane vyjadrené. Podľa § 127 ods. 5 Trestného zákona blízkou osobou sa na účely trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatel'om žije alebo žila v spoločnej domácnosti. Vzťah sťažovateľa k poškodenej ako k blízkej osobe v zmysle citovaných ustanovení Trestného zákona nie je síce v skutkovej vete dotknutého uznesenia formulovaný *expressis verbis*, je však vyjadrený implicitne, pretože z popisu oboch stíhaných skutkov celkom jasne vyplýva charakter spoložitia sťažovateľa a poškodenej ako osôb, ktoré zdieľali spoločnú domácnosť a žili v blízkom pomere ako druh a družka (útoky sa mali odohrávať v byte poškodenej v pravidelných týždenných intervaloch po dobu asi štyroch mesiacov; sťažovateľ mal byť v určitom okamihu poškodenou z jej bytu vyhodený; obaja mali absolvovať spoločnú dovolenku, pozn.).

K námietke sťažovateľa, v ktorej konajúcim súdom vytyka postup, ktorým malo byť obmedzené jeho právo na obhajobu tým spôsobom, že bola časovo oklieštená jeho možnosť oboznámiť sa s návrhom prokurátora na jeho vzatie do väzby, ústavný súd uvádza bez toho, aby hodnotil primeranosť doby, ktorá bola obhajobe k preštudovaniu návrhu poskytnutá, že sťažovateľ mal dostatočný časový priestor po vydaní prvostupňového rozhodnutia okresného súdu analyzovať predmetný návrh prokurátora a následne ho konfrontovať prostredníctvom sťažnosti, ktorú uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutiu. Ústavný súd je tak toho názoru, že sťažovateľ nebol na svojom práve obhajovať sa a spochybňovať zákonnosť väzby ukrátený takým spôsobom, ktorý by znamenal porušenie jeho namietaného práva.

Ústavný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so zdôvodnením tzv. kolúznej väzby sťažovateľa v druhostupňovom rozhodnutí krajského súdu, ktorý sťažovateľovi jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že skutok kvalifikovaný ako trestný čin marenia spravodlivosti, pre ktorý sa takisto vedie proti sťažovateľovi trestné stíhanie, v sebe subsumuje kolúzne aktivity sťažovateľa voči poškodenej svedkyni, ktoré plne opodstatňujú u sťažovateľa uvalenie uvedeného druhu väzby. Podľa ústavného súdu kolúzne konanie, ku ktorému malo dôjsť a ktoré je predmetom trestného stíhania, celkom naliehavo odôvodňuje obavu z budúcich možných ďalších kolúznych aktivít sťažovateľa, a to nielen voči poškodenej svedkyni, a je takpovediac učebnicovým príkladom dôvodov opodstatňujúcich kolúznu väzbu.

Ako dostatočne výpovedné hodnotí ústavný súd aj dôvody, ktorými krajský súd podporil opodstatnenosť preventívnej väzby sťažovateľa. Sťažovateľova bohatá kriminálna minulosť zahŕňajúca aj odsúdenia za trestné činy násilného charakteru, okolnosť aktuálneho patologického užívania alkoholických nápojov nepriaznivo ovplyvňujúca správanie sťažovateľa, keď má uňho ich požívanie vyvolávať agresívne sklony, a napokon prebiehajúce trestné stíhanie proti sťažovateľovi pre inú trestnú činnosť násilného charakteru páchanú tiež na blízkej osobe (bývalej priateľke), toto sú podľa názoru ústavného súdu intenzívne varovné signály, ktoré veľmi naliehavo podporujú u osoby sťažovateľa tzv. preventívnu väzbu.

Rovnako za náležité zdôvodnený považuje ústavný súd aj záver krajského súdu vylučujúci možnosť náhrady väzby sťažovateľa miernejším opatrením. Osobnostný profil sťažovateľa, tak ako je popísaný v predchádzajúcom odseku tohto rozhodnutia, vylučuje efektívnosť prípadných alternatívnych opatrení, ktoré za uvedených podmienok nemôžu splniť požadovaný účel.

12. Druhostupňové rozhodnutie krajského súdu sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné, porušujúce namietané základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutom rozhodnutí prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe.

13. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta okrem porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy aj porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu vydaným v rámci väzobného konania a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy bola sťažovateľom formulovaná námietka porušenia uvedeného článku ústavy dotknutým rozhodnutím krajského súdu posúdená ako zjavne neopodstatnená.

14. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa druhostupňového rozhodnutia krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

predsedníčka senátu